

мо себе-си захваща да ся сѣди, като чѣка върховный властитель да изрече съдѣжъ-тъ. Ако погрѣшката не е друго освѣнь едно физическо слѣдствие на наше-то устройство, отъ дѣ дохожда онзи страхъ что смѣнява дни-ти на едно виновато благополучіе? Защо бѣхтене-то на съвѣсть-тъ бива толкова ужасно, что-то чловѣкъ предпочита много пѣтъ да ся подчини подъ сиромашество-то и подъ сички-ты строгости на добродѣтель-тъ, а не да добіе богатства незаконны? Зачто чловѣческій родъ иска отмъщение, и кръвь-та выка противъ оногози, кой-то ѣж пролива? Тигръ-тъ разекжева едно животно, и заспи-ва; чловѣкъ убива нѣкого и не го задръжя на едно мѣсто. Той търси пусты мѣста, пакъ го страхъ отъ тѣхъ; той ся макне по гробове-ты, пакъ ся страху-ва отъ тѣхъ. Поглѣдъ-тъ му е всякога движимъ и + безпокоентъ, не смѣе да си закрѣпи очи-ты на едно мѣсто, когато ся намира въ нѣкое угощеніе, отъ страхъ да не сѣзрѣе нѣкаквы опасны характеры. Си- + чки-ты му чювства виждатъ ся като да ставать по-чювствителны за да го мѣчатъ: срѣдъ ноцъ привиж-дать му ся нѣкои устрашителны свѣтлинны; всякога е обыколенъ отъ въздуха на кръвопролитіе-то; струва + му ся да има отравѣ и въ исты-ты ястія, кои-то самъ-си наготейлъ; ухо-то му, съ една извѣрѣднѣ + тѣнкость, намѣря смѣщенія и тамъ дѣто цѣлъ свѣтъ Намѣря тишинѣ; и, като приграща пріятеля си, стру-ва му ся да има подъ дрѣхы-ты нѣкой скрый хан-чаръ (ножъ).

Съвѣсте! Совѣсте! Божя сило; ты си безсмъртенъ и небесенъ гласъ; вѣренъ водитель на едно просто и огра-ищено сщество, нѣ разумно и свободно; правосж-